

Ти смѣтно се мѣркашъ,
изъ морната паметъ,
катъ бродница сънна
въ бездѣнна гора —
азъ трѣпна следъ тебе
и трѣпно ме мамятъ
въ мѣглитѣ вечерни
две черни пера.

Следъ сетната среща
да срещна забрава,
подемахъ се, падахъ
и страдахъ навредъ.
Нощъта ме разлюби, —
деньтъ отминава,
ни радость донесълъ,
ни веселъ приветъ.

И ето погребалъ
въ тѣга непобедна
надежди и младость
въ безрадостенъ склепъ —
азъ гасна, азъ гасна
съ утѣха последна —
на спомена въ здрача
и плача за тебъ.